

Arrest

nr. 118 734 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die loco advocaat S. BEKAERT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 januari 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 juni 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag haar identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

S., S. legt in haar verzoekschrift dd. 21.01.2012 een geboorteakte met vertaling voor van S., V. en S., H. evenals een rijbewijs met vertaling van S., V.. De medische attesten zijn evenwel op naam van S., S. opgesteld, bijgevolg is het in de eerste plaats zij die een bewijs van nationaliteit en identiteit dient voor te leggen. S., S. legt bij haar aanvraag d.d. 21.01.2012 een kopie van haar huwelijksakte met vertaling voor. Dit bewijselement kan haar identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1 e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekster. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen haar identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 27 4 66 11).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.01.2012 (ter kennis gebracht van betrokkenen op 17.01.2012), en dienen zij dringend het grondgebied van de SchengenLidstaten te verlaten.(...)”

2. Over de ontvankelijkheid wat het beroep ingesteld door de derde verzoekende partij betreft

Ambtshalve wijst de Raad ter terechtzitting op wat volgt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Dit betekent o.m. dat de beroepen onontvankelijk moeten worden verklaard wanneer zou blijken dat de verwerende partij in de aangebrachte aangelegenheid onmogelijk een beslissing kan treffen die gunstig is voor de verzoekende partij. Dit onderzoek dient verplicht ambtshalve te worden gevoerd (*RvS 19 december 2005, nr. 145.080*).

Uit het administratief dossier blijkt dat derde verzoekende partij vrijwillig op 6 september 2012 is teruggekeerd naar het herkomstland.

De van toepassing zijnde bepaling van artikel 9ter luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)”

De derde verzoekende partij verblijft niet meer in België en komt bijgevolg, zelfs bij een vernietiging van de bestreden beslissing, niet in aanmerking voor de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft slechts betrekking op de aanvrager die in België verblijft. Na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve moeten vaststellen dat de huidige derde verzoekende partij die machtiging tot verblijf niet kan worden toegekend en dat deze dus geen actueel belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft. De raadsman van de derde verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting het vrijwillig vertrek en stelt zich, wat het voorgaande betreft, te gedragen naar de wijsheid. De verzoekende partij kan dus het beoogde doel, de vernietiging van de bestreden beslissing, niet verkrijgen en toont haar belang bij haar beroep niet aan (RvS 21 december 2012, nr. 221.898).

Het beroep is onontvankelijk voor wat de derde verzoekende partij betreft.

3. Onderzoek van het beroep wat de overige verzoekers betreft

3.1. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter, §2 en § 3, 2° van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekster S. S. heeft alle identiteitsbewijzen voorgelegd waarover zij beschikt.

Zij kan geen nationaal paspoort of identiteitskaart voorleggen. Hetgeen niet weg neemt dat zij alternatieve bewijselementen mag en kan voorleggen.

Hetgeen zij ook gedaan heeft: zij legt het huwelijksboekje voor, de geboorteakte van haar zoon waarop ook haar identiteit vermeld staat, en het attest van woonst en gezinssamenstelling van de gemeente. Er weze opgemerkt het commissariaat-generaal bovendien de identiteit wel degelijk heeft aanvaard (CG nummer ...B) en verzoekster op dat moment ook al haar DVZ-nummer had (...), en dus gekend was bij verweerster, die voordien al met haar communiceerde.

Zie vervolgens ook de behandeling ten gronde van verzoeksters asielaanvraag, waarbij de identiteit wel degelijk vast stond.

Zie ondermeer het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting nr. 72 148 dd. 20 december 2011, waarbij op geen enkel moment betwisting werd gevoerd omtrent de identiteit van verzoekster, noch door het commissariaat noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting zelf (die eveneens een onderzoeksbevoegdheid ten gronde had in die procedure).

Ook toen reeds heeft verzoekster haar huwelijksakte (huwelijksboekje) voorgelegd, alsook de geboorteakte van haar zoon waaruit eveneens haar identiteit blijkt.

Hetgeen geen enkel identificatieprobleem met zich mee bracht.

Verweerster brengt geen enkel stuk aan waaruit zou moeten blijken dat nu plots getwijfeld zou moeten worden aan verzoeksters identiteit.

Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat het verweerster er enkel om te doen is haar historische achterstand in de behandeling van aanvragen (ingevolge personeelstekort en gebrek aan middelen vanwege de federale regering?) weg te werken, en dit via de eenvoudigste weg: zo weinig mogelijk zaken ten gronde behandelen.

In weerwil van wat verweerster beweert, voldoet verzoekster wel degelijk aan de bepalingen van artikel 9ter, §2 en §3, 2° van de wet van 16 december 1980.

De motivering van verweerster in de bestreden beslissing is bovendien gebrekkig daar waar zij stelt dat er enkel de huwelijksakte als bewijselement zou voorliggen, terwijl verzoekster naast haar huwelijksakte, ook de geboorteakte van haar zoon heeft overgemaakt- hetgeen eveneens een bewijs van haar eigen identiteit uitmaakt.

Voorts ligt ook een volledig attest van woonst en gezinssamenstelling voor van de gemeente Dentergem (en niet louter een uittreksel uit het vreemdelingenregister).

Verweerster heeft dus niet eens de moeite genomen alle identiteitsbewijzen deftig door te nemen.

De bestreden beslissing schendt zowel de formele als de materiele motiveringsplicht.

Schending van de formele motiveringsplicht (1): verweerster beperkt zich tot te stellen dat uit de huwelijksakte de identiteit niet zou blijken, en antwoordt niet op de voorlegging van de andere identiteitsbewijzen met vertaling van verzoekster, met name de geboorteakte van haar zoon [H.] en de attesten van de gemeente Dentergem.

Schending van de materiele motiveringsplicht (2): verweersters motief dat uit de voorgelegde huwelijksakte de identiteit van verzoekster niet zou vast staan, is een motief dat rechtens en feitelijk niet aanvaardbaar is. Ten eerste is de huwelijksakte op zich wel voldoende bewijs. Ten tweede werd deze huwelijksakte aangedragen samen met andere bewijzen en aanwijzingsstukken, en had DVZ moeten oordelen op basis van het gehele dossier en het geheel van stukken. Ten derde is verzoekster al langer gekend bij DVZ, en werd haar identiteit in het verleden nooit gecontesteerd door de Belgische overheidsdiensten.

De motiveringplicht zoals vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook als algemeen rechtsbeginsel, is geschonden.

Voorts werd ook het zorgvuldigheidsbeginsel (3)geschonden, nu uit de beslissing duidelijk blijkt dat verweerster duidelijk geen rekening gehouden heeft met het feit dat de huwelijksakte wel degelijk een identiteitsbewijs uitmaakt, en evenmin rekening gehouden heeft met de overige bewijs- en stavingstukken aangaande verzoeksters identiteit.

De bestreden beslissing is tenslotte strijdig met artikel 9ter,§2 en §3,2° van de wet van 15 december 1980 (4).

Elk van de vier hierboven aangehaalde middelen (1) (2) (3) (4) maken op zich voldoende grond uit om tot de schorsing en de vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan.

Voor zover de bestreden beslissing eveneens begrepen moet worden als een bevel het grondgebied te verlaten, is het verzoekschrift tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing eveneens tegen dit onderdeel gericht. “.

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoekster werpt als eerste en tweede middel een schending op van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Die middelen zullen in deze nota met opmerkingen samen behandeld worden.

De verzoekende partij meent dat deze rechtsregel geschonden werd, daar de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met bepaalde identiteitsbewijzen die werden voorgelegd met vertaling, namelijk de geboorteakte van verzoeksters zoon en attesten van de gemeente Dentergem. Volgens de verzoekende partij blijkt haar identiteit uit die documenten.

Daarnaast argumenteert de verzoekende partij dat de huwelijksakte op zich wel voldoende bewijs is van haar identiteit, zeker wanneer de andere voorgebrachte stukken eveneens in overweging worden genomen. Bovendien acht de verzoekende partij haar identiteit als bewezen, daar die in het verleden nooit betwist werd door de Belgische overheidsinstanties.

Als derde middel werpt de verzoekende partij een schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij meent dat dit beginsel geschonden werd omdat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou gehouden hebben met de huwelijksakte als bewijs van haar identiteit, noch met de overige bewijs- en stavingstukken.

De verzoekende partij werpt als vierde en laatste middel de schending op van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, meer bepaald van §2 en §3,2° van dit artikel.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden met betrekking tot het eerste en tweede middel en de daarin opgeworpen schending van de motiveringsplicht, dat voor de invulling van deze rechtsregel dient verwezen te worden naar de relevante rechtspraak : "De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet

onredelijk tot haar besluit is gekomen" (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; RvV, nr. 14456, 25 juli 2008; RvV nr. 25858, 29 juli 2008).

Daarnaast dient ook rekening gehouden te worden met volgende relevante rechtspraak : De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. 172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Uit de motieven die in de bestreden beslissing worden aangegeven blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken alle door verzoekster aangebrachte elementen nauwgezet in rekening gebracht heeft. Zo wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot elk voorgelegd document uiteengezet waarom dit niet kan leiden tot de vaststelling van verzoeksters identiteit op de wijze zoals bepaald in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de geboorteakte van verzoeksters zoon H. stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing namelijk het volgende : "S. S. legt in haar verzoekschrift dd. 21.01.2012 een geboorteakte met vertaling voor van S. V. en S. H. evenals een rijbewijs met vertaling van S., V. De medische attesten zijn evenwel op naam van S., S. opgesteld, bijgevolg is het in de eerste plaats zij die een bewijs van nationaliteit en identiteit dient voor te leggen."

Met betrekking tot de attesten van de gemeente Dentergem, namelijk een attest van woonst en een attest samenstelling gezin, kan verzoekster bezwaarlijk aanvoeren dat deze een bewijs van identiteit vormen zoals vereist is volgens artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

In artikel 9 ter, §2 van de Vreemdelingenwet wordt het volgende bepaald met betrekking tot de voorwaarden voor het bewijzen van de identiteit : "§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de Internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens een van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag. Bijgevolg kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat een attest samenstelling gezin of een attest van woonst voldoet aan de voorwaarden voor het bewijzen van de identiteit zoals bepaald in artikel 9 ter.

Daarnaast blijkt dat geen van de aangebrachte documenten, zelfs indien samen beoordeeld, toelaten een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekster. Dit gegeven wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing. De verwerende partij brengt geen elementen aan die dit weerleggen.

Met betrekking tot verzoeksters aangebrachte grief als zou de motiveringsplicht geschonden zijn omwille van het feit dat haar identiteit in de bestreden beslissing als niet bewezen geacht wordt, en haar identiteit in het verleden, tijdens de asielprocedure, nooit gecontesteerd werd, wijst de verwerende partij op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof : "Bij zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 heeft het Hof geoordeeld dat de keuze van de wetgever om twee verschillende procedures in te voeren, naargelang een machtiging tot verblijf om medische redenen wordt gevraagd dan wel om subsidiaire bescherming wordt verzocht op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Hoewel dat verschil in procedures niet kon verantwoorden dat in het eerste geval het bewijs van de identiteit uitsluitend kon worden geleverd door middel van een identiteitsdocument r kan het wel redelijkerwijs verantwoorden dat de noodzakelijke bewijsvoering met betrekking tot de identiteit in beide gevallen niet op een identieke manier dient te verlopen.

Er kan immers worden aangenomen dat het voorleggen van een document om zijn identiteit te bewijzen niet wordt vereist van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming aanvraagt ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert/ een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Aldus kan de situatie waarin een dergelijke vreemdeling zich bevindt, van dien aard zijn dat zij het verkrijgen van een dergelijk document zeer moeilijk en zelfs onmogelijk maakt. De vreemdeling die een machtiging tot verblijf om medische redenen aanvraagt, wordt daarentegen in beginsel niet met dat soort van moeilijkheden geconfronteerd." (Grondwettelijk Hof, arrest nr. 82/2012, 28 juni 2012).

Hieruit blijkt duidelijk dat het Grondwettelijk Hof het verschil in procedure, ook wat betreft de bewijsvoering met betrekking tot de identiteit, tussen artikel 9 ter en de subsidiaire bescherming aanvaardt.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

Met betrekking tot het derde middel en de daarin opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de verzoekende partij op de invulling van dit beginsel volgens de vaste rechtspraak van Uw Raad : "De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)." (RVV nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07- 628; RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Gezien verzoekster met betrekking tot dit middel dezelfde elementen aanhaalt als bij het eerste en tweede middel, kan naar de bovenstaande uiteenzetting verwezen worden.

Het derde middel is ongegrond.

In het vierde middel wordt de aangebrachte schending van artikel 9 ter §2 en §3, 2° van de Vreemdelingenwet, niet verduidelijkt. Een loutere vermelding van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, zonder enige motivering waarom die rechtsregel geschonden wordt door de bestreden beslissing, kan niet aanzien worden als een ernstig middel.

Uw Raad oordeelde gelijkaardig in het arrest nr. 14.261 van 29 november 2007 : "Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130. 972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Dergelijke omschrijving van de rechtsregel ontbreekt.

Dit "onderdeel" is onontvankelijk. " (R.V.V. , nr. 14.261 van 29 november 2007)

Het vierde middel is onontvankelijk."

3.3.3. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de motivering gebrekkig is en de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet.

De van toepassing zijnde bepaling van artikel 9ter luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; (...)”

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft de eerste verzoekende partij bij haar aanvraag haar huwelijksakte voorgelegd, de geboorteakte van haar zoon en een attest van woonst en gezinssamenstelling. De bestreden beslissing stelt terecht dat deze documenten niet voldoen aan artikel 9ter, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet omdat zij niet toelaten een fysieke band vast te stellen tussen de titularis van het document en de eerste verzoekende partij in functie van wie de aanvraag is ingediend. Het huwelijksboekje, waarvan het middel spreekt bevat geen foto van de verzoekende partij en kan geen aanduiding geven dat de drager van het document diegene is waarover het document gewag maakt, m.a.w. het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis van het document en de verzoekende partij. De vermelding van de naam van de eerste verzoekende partij op de geboorteakte van haar zoon toont nog geen identiteitsbewijs in hoofde van de verzoekende partij aan omdat elk bewijs ontbreekt van de vaststelling van de fysieke band tussen de verzoekende partij en de documenten, zoals de bestreden beslissing meldt.

Een attest van woonst en gezinssamenstelling vermag niet een identiteit te bewijzen van de personen vermeld op dergelijke attesten. Ook hier ontbreekt de vaststelling van de fysieke band tussen de persoon die drager is van het document en de persoon vernoemd in het document zodat de grief die de bestreden beslissing verwijt geen melding te maken van deze attesten belang ontbeert. Ook ter

terechtzitting laat de verzoekende partij na haar belang te tonen bij deze grief en stelt zij niet te kunnen antwoorden op de vraag wat haar belang is bij deze grief.

Het gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de identiteit van de eerste verzoekende partij zou aanvaard hebben en deze verzoekende partij ook al een dossiernummer bij de Dienst Vreemdelingenzaken had, doen aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Evenmin blijkt uit het arrest 72 148 van de Raad aangaande haar ingediende eerste asielaanvraag dat de identiteit van de eerste verzoekende partij onbetwistbaar is aangetoond nu enkel is geoordeeld dat het niet nodig was deze gegevens voor de beoordeling van de asielaanvraag, zijnde het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, in vraag te stellen en te onderzoeken.

Verzoekers gaan voorbij aan de wettelijke vereiste ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals opgelegd door artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk te kennen dat de door de eerste verzoekende partij voorgelegde documenten niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis van de document(en) en de verzoekende partij. Dit motief is afdoend. Uit de door de verzoekende partij voorgelegde documenten kan geenszins worden afgeleid dat de drager van het document diegene is die erin genoemd wordt wat de eerste verzoekende partij betreft, zodat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze besluit dat niet is voldaan aan de vereiste omschreven in artikel 9ter, §2, 3° van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kon en moest, gelet op de documentaire ontvankelijkheidsvereiste van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaren. De beschouwingen van verzoekers dat het de verwerende partij enkel om te doen is achterstand weg te werken via de eenvoudigste weg kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij geen nationaal paspoort of identiteitskaart kan voorleggen, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij in haar aanvraag nagelaten heeft te verduidelijken waarom zij geen identiteitsbewijzen en bewijzen van nationaliteit overmaakt zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten dit niet verder onderzocht te hebben. De verzoekende partij legt dit overigens evenmin in het verzoekschrift uit. Het komt de Raad voor dat de verzoekers zelf onzorgvuldig hebben gehandeld.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin is artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het werd ingediend door de derde verzoekende partij en de overige verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN